

Parla sense vergonya...

Tot va passar de cop, sense que ningú s'ho esperés. A mitjanit, quan tothom dormia, aquella dentadura agosarada i desvergonyida va sortir de dins del got ple d'aigua i antigèrments fent una cabriola acrobàtica. Llavors, amb una pirueta doble mortal, va saltironar des del prestatge del damunt de la pica del lavabo fins al terra. I amb uns bots curts i rítmics va prendre la directa cap al carrer. Va decidir baixar del cinquè pis, on vivia el seu amo, per les escales i fer, de passada, una mica d'exercici; però veient que per cada esglaó que descendia en rodolava tres o quatre sense control, va decidir agafar l'ascensor en el següent replà.

A fora tot era fosc però s'endevinava molta activitat. Un camió d'escombraries recorria el carrer i dos escombraires de pell fosca remugaven en un idioma estrany. Un d'ells, en veure aquelles castanyoles que clacaven per la vorera, les va agafar i, d'una revolada, cap al camió amb tota la brossa. La pobra dentadura feina va tenir per anar-se'n d'aquell munt de deixalles pudoroses que l'esclafaven.

Després, en passar prop d'un parc, quatre meuques luxurioses van començar a tirar-li floretes. Però aquelles paraules eren massa de l'est per entendre'n alguna cosa i la dentadura, vermella com un pebrot, va fugir d'allí cames ajudeu-me.

Més endavant, un grup d'homes esgrogueïts la feien petar després de tancar el seu restaurant. Tots

tenien els ulls mig clucs però un va obrir-los com taronges en veure els saltirons de la dentadura per la vorera. I pensant-se que es tractava d'una nova espècie de granota se li va llançar al damunt, tot cridant consignes de l'orient, per fer-ne una sopa. Però ella, amb quatre mossegades ben donades, va lliurar-se sortosament d'aquell xeflis mandarí.

Començava a sortir el sol quan va topar-se amb un grup d'homes de pell de xocolata vestits amb armilla fosforescent que enquitranaven els vorals de la carretera. La dentadura s'hi anava atansant per veure si entenia aquell llenguatge subsaharià però, de sobte, es va socarrimar els peus amb aquella calçada ardent. Va allunyar-se escaldada d'aquella negror i va enfilel carrer amunt. Se li estava acabant la corda i va decidir tornar a casa.

A l'entrada del pis hi havia una dona menuda amb bata blau cel que brillantava el terra del vestíbul principal. La dentadura va sentir-la entonar, enyorada, cançons de molt enllà i, sense entendre cap mot, es va posar a plorar. Espetegava les dents, ara lenta i cansada i, amb feines, va escalar fins al seu pis. L'amo tot just es llevava i ella, aprofitant la poca corda que li quedava, es va afanyar a tornar dins al got. Entristida tornaria a la boca d'aquell home que després de seixanta anys de viure aquí, tampoc parlava el català. Ningú li donaria corda. Ella, ben avergonyida, emmudiria i ho deixaria estar.

Teresa Valls

PETRO SANTA EULÀLIA, S.L.

DISTRIBUÏDOR COMERCIAL DE GAS-OILS

A Automoció
B Agrícola
C Calefacció

REPSOL
YPF

Ctra. de Parets a Bigues, km. 10' 7
08187 SANTA EULÀLIA DE RONÇANA
E-mail: petrosantaeulalia@petrosantaeulalia.com
Web: www.petrosantaeulalia.com
Tel. 93 844 84 34 - Fax 93 844 63 27